

jeg tror ogsaa, det ærede Medlem for Løvel vendte sig til mig, og sagde, hvad jeg selv vilde gøre, hvis jeg blev sat ind i en saadan Kommission og der kom til Anskuelser, som ikke faldt sammen med dem, jeg har gjort gældende i mit offentlige Liv, men som faldt sammen, den ærede Krigsminister sagde, med Anskuelser, som jeg nærede, da jeg var 20 Aar. Hvis jeg altsaa atter ved et saadant Arbejde i Militærkommissionen skulde falde tilbage til det Fantasteri, som Nationalliberalismen og Grundtvigianismen have gjort sig skyldige i her i Landet, hvis jeg, efter at jeg som offentlig Personlighed i mit offentlige Liv har arbejdet mig ud af 20 Aars Alderens Fantasterier, der hvile paa en tidligere Generations Fantasterier, hvis jeg efter at have arbejdet mig ud af disse Vildfarelser og efter at være kommen til at se ædrueligt paa Tingene og være kommen til det Standpunkt, at vi ikke kunne tage en militær Konkurrence op med nogen udenlandsk Magt — hvis jeg endvidere efter at være kommen til den fulde og faste Overbevisning, at Københavns Befæstning ikke blot er unyttig, men skadelig og en Krigsfare — og det er jo Venstres gamle Standpunkt i denne Sag, thi Venstres Modvillie mod Fæstningen grundede sig ikke blot paa, at den var af provisorisk Oprindelse, men var ogsaa reel og grundede sig paa, at den var en Fare for vort Land — hvis altsaa, ved at jeg kom ind i Kommissionen, det utænkelige skulde ske, at jeg faldt tilbage til Fortidens Fantasteri, vilde jeg kun have et at gøre: nemlig at forlade det offentlige Liv. Og hvis jeg ikke gjorde det frivilligt, vilde mine Vælgere være i deres fuldeste Ret til at løse mig fra det Hverv, jeg har paataget mig, vel at mærke paa et Program og gennem Taler, som havde vist sig ikke at holde Stik. Saaledes vilde jeg bære mig ad, men jeg kunde ikke tænke mig Muligheden af at gaa ind i en saadan Kommission paa et Standpunkt, det, jeg havde ført hele mit offentlige Liv paa, det, mine Valgprogrammer og mit Valg havde været baseret paa, og saa gaa ud af den med et Standpunkt, der var stik modsat dette. Jeg tror, det er umuligt, at Grundlovens § 56 med Rette kan bruges til Forsvar af noget saadant.

Den højtærede Krigsminister og det ærede Medlem for Løvel gav en efter min Mening meget interessant Udvikling af, hvad der er foregaaet ude i Fæstningen ved de ny Krudtmagasiner. Da jeg ikke er Medlem af Finansudvalget, paahørte

jeg den med spændt Opmærksomhed. Jeg har nok hørt Rygter om, hvad der er foregaaet, jeg har ogsaa til Dels faaet Bud derom, men nu at faa en autentisk Fremstilling af, hvad der er foregaaet, interesserede mig som staaende uden for Finansudvalget i højeste Grad. Jeg fik da et levende Indtryk af, at man fra Finansudvalget og Krigsministerens Side har sat overordentlig Pris paa at erhverve Socialdemokraternes Støtte i denne Sag, at man har anstrengt sig af al Magt for at faa vore Medlemmers Tilslutning. Og med hvilken Begrundelse? Hvilken Interesse har man villet spænde for for at opnaa denne Tilslutning? Vor københavnske Interesse! Man har villet benytte adskillige Socialdemokraters københavnske Interesse i at faa Krudtmagasinerne fjernede til at faa den første, men derfor ogsaa afgørende alvorlige Tilslutning til Fæstningsbyggeriet. Vor Interesse i at faa Krudtmagasinerne fjernede her fra København har man villet benytte til at faa en Godkendelse fra vor Side af, at de bleve lagte ud til et Sted, hvor de paa ingen Maade maatte lægges ud, hvis det ikke skulde betyde en Godkendelse og videre Udvikling af Fæstningen. Man har heldigvis ikke opnaaet vor Tilslutning dertil, og deraf kommer vel Vreden, som tåner ud af de ærede Medlemmers Taler om den Ting. Men jeg siger, det er ganske utilbørligt at forsøge noget saadant, og det forekommer mig, at hvad der her er sket, er ganske utilbørligt. Jeg retter et direkte Spørgsmaal til den ærede Formand for Finansudvalget: Hvilken Kompetence mener han, Finansudvalget har i saadanne Sager? Det vilde være rart at faa et bestemt Svar derpaa, thi det er lidt uhyggeligt for os almindelige Rigsdagsmænd, der dog ogsaa ere valgte til at deltage i den bevillende og kontrollerende Myndighed, at høre paa, hvilke Handler der foregaa ved Aftaler mellem Finansudvalget og Ministeriet. Det kan have været saaledes i de provisoriske Tider og i de Aar, der fulgte derefter, at Finansudvalget har faaet en noget større Myndighed, end det bør have under normale Forhold, og dertil var der maaske under de Forhold den Gang intet at sige; men denne ekstraordinære Myndighed bør i saa Fald ogsaa være ekstraordinær og ikke findes under ordinære parlamentariske Forhold. Finansudvalget maa paa ingen Maade blive et Velfærdsudvalg, som erstatter Rigsdagen. Finansudvalgets Konferencer maa paa ingen Maade træde i Stedet for den offentlige Forhandling her i Salen